

at den Bedkommende derved uden Forie er udelukket fra eller indskrænket i Foretagelsen af Skridt eller Handlinger, der kunde have væsentlig Indflydelse paa Sagens Udfald,

e) at den Anklagede paa anden Maade er afflaaret sit lovlige Forsvar,

f) at en Sag, der hører under Rævnin- gers Afgjørelse, ikke har været forelagt Rævningerne, uagtet de Betingelser, under hvilke Loven tilsteder at undlade dette, ikke have været tilstede.

g) at de behørigte Spørgsmaal ei ere blevne forelagte Rævningerne, eller at disses Svar have været utydelige, ufuldstændige eller modsigende,

h) at ikke alle under Anklagekjendelsen eller Beslutningen indbefattede Handlinger ere tagne under Paakjendelse, dog kun, forsaavidt de ei paa kjendte Handlinger ere af saadan Betydning, at de kunne faae Indflydelse paa Straffens Bestemmelse,

i) at den Anklagede, imod Forskrifterne i § 216 er dømt for Handlinger, der ligge udenfor Anklagekjendelsen eller Beslutningen, eller anseet med Straf, som overstiger Maximum af Straffen for den i Anklagekjendelsen eller Beslutningen betegnede Forbrydelse,

k) at en Kredret har behandlet og paa kjendt en Sag, der henhører under Rævningeretten.

At en Sag har været behandlet og paa kjendt af en anden Kredret eller af en anden Rævningeret end den, hvorved samme, i Medhold af Bestemmelserne i §§ 50—55 skulde have været forfulgt, kan derimod ikke begrunde en Afevrettelighedsank.

l) at et Bevismiddel er tilstedt, som efter Forskrifterne i 5te og 6te Kapitel ikke burde have været tilstedt, eller omvendt, at et Bevismiddel er udelukket, som burde have været tilstedt, eller endelig at den Anklagede er dømt, uagtet det Bevis, som efter 6te Kapitel §§ 242,

248, 256 og 259 fordres som det mindste, ikke har været tilveiebragt,

m) at Formanden ved at fremstille Sagen for Rævningerne har anført Lovens Bud paa en urigtig eller ufuldstændig Maade, eller at hans Fremstilling har været ungtagtig eller ensidig, saaledes at Rævningerne kunde vildeledes ved samme.

Hvorvidt iøvrigt en paaanket Tilfidesat- telse af de forefrevne Regler angaaende Ret- tergangsmaaden kan betragtes som væsentlig, bliver at afgjøre af Høiestret efter de fore- liggende Omstændigheder;

3) at Straffeloven urigtigen er anvendt, navnlig:

a) at en Handling er anseet strafbar, skjøndt den efter rigtig Anvendelse af Straffe- loven ikke kan henføres under samme, eller omvendt,

b) at en Handling er henført under et andet Straffebud, end det, der paa samme burde anvendes, forudsat dog, at saa- dant kan tillægges, Indflydelse paa Straffen,

c) at Straffens lovbestemte Grændser ere overstredne, eller en i det givne Tilfælde ubjæmlet Straffearart anvendt.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet om den An- klagedes Skyld eller Uskyld samt Valget af Straffegraden indenfor de lovbestemte Grændser kan ikke blive Gjenstand for den her omhand- lede Paaankning.

§ 320.

De under foregaaende Paragraf Nr. 1 Lit. b og c hen hørende Anker kunne alene gjøres gjældende for Høiestret, naar de alle- rede ere fremsatte ved Hovedforhandlingen, eller og de Omstændigheder, hvorpaa de støttes, først senere ere komne til den Paagjældendes Kundskab.

Den i samme Paragraf under Nr. 2 Lit. c nævnte Anke kan kun fremsættes for Høiest- ret, naar den Bedkommende har anmeldt samme for Rævninge- eller Kredrettens Formand, inden Forhandlingen i det hemmelige Møde begyndte.